

מסכת געיגים

פרק יב

א. כל הפתים מטמאין בונגעים, חוץ משל נכרים. הלווחה בתים מן הנוצרים, יראו בפחלה. בית עגל, בית טריגון, בית הבניי בספינה או באסקרייא, על ארבע קורות, אין מטה מא בונגעים. ואם היה מרבע, אפלו על ארבעה עמידים, מטה מא:

ב. בית אחד מצדיו מחהפה בשיש, אחד בסלע, אחד בלבנים, אחד בעפר, טהור. בית שלא היה בו אבנים ועצים ועפר ונראה בו גג וآخر כה הביאו בו אבנים ועצים ועפר, טהור. וכן בגד שלא ארג בו שלש על שלש ונראה בו גג וآخر כה ארג בו שלש על שלש, טהור. אין הבית מטה מא בונגעים עד שהיא בו אבנים ועצים ועפר:

ג. וכמה אבנים יהו בו. רבי ישמעאל אומר, ארבע. רבי עקיבא אומר, שמנה. שהיה רבי ישמעאל אומר, עד שיראה כ שני גריסין על שתי אבנים או על אחד אחת. רבי עקיבא אומר, עד שיראה

כַּשְׁנִי גָּרִיסֵין עַל שְׂתֵּי אֲבָנִים, לֹא עַל אֶבֶן אֶחָת. רַבִּי אַלְעָזֶר בְּרַבִּי
שְׁמֻעוֹן אֹמֵר, עַד שִׁירָאָה כַּשְׁנִי גָּרִיסֵין עַל שְׂתֵּי אֲבָנִים בַּשְׁנִי כְּתָלִים
בְּזִוִּית, אַרְכּוֹ כַּשְׁנִי גָּרִיסֵין וְרַחֲבוֹ פְּגָרִיס:

ד. עצים, כדי לסתו פחות מלהש��וף. רבוי יהודיה אומר, כדי לעתות
סנקל לאחוריו להש��וף. עפר, כדי לסתו בין פצים לחברו. קירות
האבוס, וקירות המחאה, אין מטמאין בנגעים. ירושלים וחוץ
לאזרע, אין מטמאין בנגעים:

ה. כיצד ראתה הביתה. ובא אשר לו הבית והגיד לפניו לאמר בגע
נראה לי בבית (ויקרא יד). אפלו תלמיד חכם ויודע שהוא בגע
ונדי, לא יגורר ויאמר בגע נראה לי בבית, אלא בגע נראה לי
בבית. וזכה הכהן ופנו את הבית (בטרם יבא הכהן לראות את
הגע ולא יטמא כל אשר בבית ואחר כן יבא הכהן לראות את
הבית) (שם), ואפלו חבילי עצים, ואפלו חבילי קנים, דברי רבוי
יהודיה. רבוי שמעון אומר, עסוק הוא לפניו. אמר רבוי מאיר, וכי מה
מטמא לו. אם תאמר, כל עצייך ובגדיו ומתקותיו, מטבילים והוא
טהורים. על מה חסה התורה. על כל חרסו ועל פכו ועל טפיו. אם
כח חסה התורה על ממוני הבזוי, קל זהם על ממוני החביב. אם
כח על ממוני, קל זהם על נפש בניו ובנותיו. אם כח על של רשות,
כל זהם על של צדק:

ו. אִינּוֹ הָלֵךְ לְתֹוךְ בַּיִתּוֹ וּמִסְגִּיר, וְלֹא בְּתוֹךְ הַבַּיִת שֶׁהַגָּעַ בְּתוֹכוֹ וּמִסְגִּיר, אֲלֹא עומד על פִּתְחָה הַבַּיִת שֶׁהַגָּעַ בְּתוֹכוֹ וּמִסְגִּיר, שֶׁנָּאָמַר (וַיָּקָרָא יְהוָה) וַיֵּצֵא הַכֹּהן מִן הַבַּיִת אֶל פִּתְחָה הַבַּיִת וְהַסְגִּיר אֶת הַבַּיִת שְׁבֻעַת יְמִים. וְבָא בְּסוֹף הַשְׁבּוּעַ וַיַּרְאֶה אָם פְּשָׂה, וַיֵּצֵא הַכֹּהן וְחַלְצֵוֹ אֶת הַאֲבָנִים אֲשֶׁר בָּהוּ הַגָּעַ וְהַשְׁלִיכוֹ אֶת הַנָּזֶן אֶל מְחוֹזָה לְעִיר אֲלֵי מֶקְומָם. וְלֹא כַּחֲנוֹ אֲבָנִים אַחֲרוֹת וְהַבְּיאֹ אֶל פִּתְחָת הַאֲבָנִים וְעַפְרָה אַחֲרָיו יָקַח וְטַח אֶת הַבַּיִת (שם). אִינּוֹ נוֹטֵל אֲבָנִים מִצְדָּךְ זֶה וּמִבְּיַא לִצְדָּךְ זֶה, וְלֹא סִיד מִכֶּל מֶקְומָם. אִינּוֹ מִבְּיַא לֹא אַחֲת פִּתְחָת שְׁתִים וְלֹא שְׁתִים פִּתְחָת אַחֲת, אֲלֹא מִבְּיַא שְׁתִים פִּתְחָת שְׁתִים, פִּתְחָת שֶׁלֶשׁ, פִּתְחָת אַרְבָּע. מִכָּאָן אָמָרוּ, אוֹי לְרֹשֶׁעָ אוֹי לְשִׁכְנוֹ, שְׁנֵיהֶן חֹלְצִין, שְׁנֵיהֶן קֹצְעִין, שְׁנֵיהֶן מִבְּיַאין אֶת הַאֲבָנִים. אֲבָל הוּא לְבָדוֹ מִבְּיַא אֶת הַעַפְרָה, שֶׁנָּאָמַר (שם), וְעַפְרָה אַחֲרָיו יָקַח וְטַח אֶת הַבַּיִת, אֵין חֲבָרוֹ מַטְפֵל עָמוֹ בְּטִיחָה:

ז. בָּא בְּסוֹף שְׁבּוּעַ וַיַּרְאֶה, אָם חֹזֶר, וַיָּמַצֵּא אֶת הַבַּיִת אֶת אֲבָנָיו וְאֶת עַצְיוֹ וְאֶת כָּל עַפְרָה הַבַּיִת וְהַזְּצִיא אֶל מְחוֹזָה לְעִיר אֲלֵי מֶקְומָם טָמֵא (שם). הַפְּסִיּוֹן הַסְּמֻוקָּה, כָּל שְׁהָוָא. וְהַרְחֹזֶק, כָּגָרִיס. וְהַחֹזֶר בְּבִתִּים, כָּשְׁנֵי גְּרִיסִין:

